

komme paa et Tidspunkt, hvor Ministeren har fuldt Overblik over, hvorledes han bedømmer den finansielle Situation.

Det ærede Medlem Hr. N. Neergaard kunde ikke forstaa, at jeg stadig beskæftiger mig med det Fortidsproblem, han nu er blevet. Ja, lykkeligvis, som Stats- og Finansminister er han et Fortidsproblem, men den Situation, hvori Landet forefindes efter hans 4 Aars Styre, er et Nutidsproblem, som vi vil møde Aar for Aar, Maaned for Maaned, i denne Sal. Desuden er det ærede Medlem jo ogsaa lyslyvende her i Salen, og hvis det ærede Medlem vil eftertælle, hvor mange Linier han i Rigsdagstidenden har anvendt til at fremhæve sin fortrinlige Virksomhed i de 4 Aar, han har styret, og hvor mange Linier jeg har anvendt til at modsige ham paa dette Punkt, vil han se, at jeg har været beskeden i Anvendelsen af Bemærkninger til ham.

Lange: Den højtærede Finansminister afviste mit Argument om, at dette Forslag vilde modvirke Opsparingen, med, at det var en Udtalelse, der var fremsat tidligere ved Behandlingen af andre Skattelovforslag. Men det afgørende kan dog ikke være, om et Argument har været fremsat tidligere, men om det er rigtigt eller ej. Jeg tror, at dette Argument med Rette ogsaa har kunnet benyttes ved tidligere Behandlinger af Skattelovforslag, idet jeg mener, at den direkte Skat, vi nu har, virker i høj Grad hemmende paa Opsparingen, ikke alene paa Opsparingslysten, men ogsaa i mange Tilfælde paa Opsparingsevnen. Den højtærede Minister siger, at den sikreste Maade at fremme Opsparingen paa, er, at Pengene gaar ind i Statskassen. Jeg for mit Vedkommende vil gerne være med til, at vi faar bragt vor alt for store Statsgæld ned, men i al Almindelighed kan jeg ikke erkende, at det skulde være rigtigt, at den sikreste Form for Opsparing er at lade Pengene gaa ind i Statskassen.

Den højtærede Finansminister sagde, at man gennem denne Beskatning vilde lægge et stærkt Pres paa den Del af Befolkningen, den bliver lagt paa, som vil bevirke en Nedsættelse af Forbruget. Jeg tror, man maa være klar over, at hvis det for store Forbrug, vi har her i Landet, skal holdes indenfor de Grænser, der er rimelige, skal man ikke lægge Pres alene paa denne ganske lille Del af Befolkningen, da maa hele Befolkningen være med til at bære Byrderne.

Den højtærede Finansminister sagde

endvidere, at man jo ikke her foretog noget, hvorved Kapitalen forsvandt, man flyttede den fra det ene Menneske til det andet. Men det er jo det, der er Faren ved dette Lovforslag, at man tager Kapitalen fra de Mennesker, der skal bruge den i deres Virksomhed, og man vil i mange Tilfælde tage Kapitalen fra de Mennesker, der vil spare, og give den til andre, der vil forbruge det hele.

Saa sagde den højtærede Finansminister, at jeg ønskede, at Andelsselskaberne skulde med ind under denne Beskatning. Nej, jeg ønsker overhovedet ingen under den, jeg fremhævede kun det uretfærdige i, at man gennem vor Skattelovgivning, ogsaa gennem dette Lovforslag, lægger Beslag paa de selvstændige Erhvervs Driftsmidler og Reserver, samtidig med at man lader Andelsselskabernes Driftsmidler og Reserver uberørte.

Endelig sagde den højtærede Finansminister, at man ikke kunde tage Hensyn til, at der var enkelte, der vilde flytte bort fra Landet med deres Kapital. Jeg vil dertil sige, at der er jo andre, der godt kan se Faren derved. Borgmester Jensen er ikke fremmed for den Tanke, at man ikke ved en haardhændet Skattelovgivning skal jage Skatteyderne bort.

Finansministeren (Bramsnæs): Jeg skal for ikke at forlænge Diskussionen ikke gøre mange Bemærkninger. Det forekommer mig heller ikke, hvis jeg maa have Lov til at sige det, at der i de ærede Ordføreres Replikker kom nye Synspunkter frem; det væsentligste var en Fastholden af de tidligere fremsatte Udtalelser, og det giver mig ikke Anledning til særlige Bemærkninger. Jeg vil imidlertid gerne have Lov til at udtale, at det dog ikke er lykkedes at sætte en saadan panisk Skræk i det danske Folk over dette Forslag, som man nu forsøger at sætte i Rigsdagen. Dette Lovforslag har dog under Valget været til en ret grundig Behandling ude for Befolkningen. Jeg føler mig ganske overbevist om, at det ærede Medlem Hr. N. Neergaard heller ikke derude har sparet paa sine advarende Ord, men ogsaa dér har udmalet de forfærdelige Følger, det vilde have for Land og Folk, hvis noget saadant blev gennemført, og det vilde naturligvis ske, hvis Socialdemokratiet blev Flertal. Jeg tvivler heller ikke om, at alle gode konservative Kandidater paa Valgtribunerne har erklæret deres Kærlighed til Kapitalen og hævdedet, at den var det eneste solide Grundlag for Samfundets